

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1288/2564

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.วิ.อ. มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 310, ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

การร่วมกระทำความผิดในลักษณะตัวการตาม ป.อ. มาตรา 83 ต้องพิจารณาทั้งการกระทำและเจตนาของผู้ที่ร่วมกระทำ ซึ่งต้องร่วมกระทำความผิดด้วยกันและกระทำโดยเจตนาร่วมกัน ทั้งทุกคนที่กระทำจะต้องรู้ถึงการกระทำของกันและกันและต่างประสงค์ถือเอาการกระทำของแต่ละคนเป็นการกระทำของตนด้วย จำเลยที่ 2 ให้ผู้เสียหายที่ 1 ขวนจำเลยที่ 1 ไปเที่ยวตลาดคลองถมเชียงใหม่ จำเลยทั้งสองและผู้เสียหายที่ 1 ร่วมเดินทางมาด้วยกันโดยตลอด ระหว่างทางจำเลยทั้งสองซื้อเปียร์มาดื่มด้วยกัน จำเลยที่ 2 เป็นผู้ให้ผู้เสียหายที่ 1 ดื่มเปียร์จนรู้สึกมึนเมา จำเลยที่ 2 ซื้อถุงยางอนามัยที่ร้านสะดวกซื้อและไม่ได้พาผู้เสียหายที่ 1 ไปตลาดคลองถมเชียงใหม่แต่กลับร่วมกันพาผู้เสียหายที่ 1 เข้าพักในโรงแรมที่เกิดเหตุโดยพักอยู่ห้องเดียวกันและนอนเตียงเดียวกัน ต่อมาขณะผู้เสียหายที่ 1 กลับแล้วตื่นขึ้นมา จำเลยที่ 2 ไม่อยู่ในห้องพัก จำเลยที่ 1 กระทำอนาจารผู้เสียหายที่ 1 แต่ผู้เสียหายที่ 1 หลบหนีเข้าไปในห้องน้ำ จนกระทั่งจำเลยที่ 2 เรียก จึงยอมออกมา การกระทำของจำเลยที่ 2 บ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าจำเลยที่ 2 คบคิดกับจำเลยที่ 1 มาก่อน โดยมีเจตนาร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 มาโดยตลอด แม้จำเลยที่ 2 จะไม่อยู่ในห้องพักในขณะเกิดเหตุก็ตาม แต่เป็นการเปิดโอกาสให้จำเลยที่ 1 กระทำอนาจารผู้เสียหายที่ 1 จึงเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำระหว่างจำเลยทั้งสอง การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดฐานกระทำอนาจาร หากใช้เพียงผู้สนับสนุนไม่ จำเลยทั้งสองตกลงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายที่ 2 และปฏิบัติตามข้อตกลงแล้ว ถือเป็นกรณีที่ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นบิดาของผู้เสียหายที่ 1 ยอมความแทนผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นผู้เยาว์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 3 (5) และมาตรา 5 (1) สิทธินำคดีมาฟ้องในความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา 310 วรรคแรก ซึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้ จึงระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสอง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑, ๒๗๙, ๒๘๓ ทวิ, ๓๑๐, ๓๑๗ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยทั้งสองขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคสอง (เดิม) จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคสอง, ๓๑๐ วรรคแรก, ๓๑๗ วรรคสาม ประกอบมาตรา ๘๓ และจำเลยที่ ๒ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ และฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นให้ปราศจากเสรีภาพในร่างกาย การกระทำของจำเลย

หน้า 2 / 3

และผู้เสียหายที่ ๑ ร่วมเดินทางมาด้วยกันโดยตลอด ระหว่างทางจำเลยทั้งสองซื้อเบียร์มาดื่มด้วยกัน โดยจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ให้ผู้เสียหายที่ ๑ ดื่มเบียร์ จนผู้เสียหายที่ ๑ รู้สึกมึนเมา จากนั้นจำเลยที่ ๒ ลงจากรถไปซื้อถุงยางอนามัยที่ร้านสะดวกซื้อเซเว่นอีเลฟเว่น เมื่อผู้เสียหายที่ ๑ สอบถามจำเลยที่ ๒ แจ้งว่าซื้อให้จำเลยที่ ๑ ไว้ใช้กับสาว หลังจากนั้นจำเลยทั้งสองไม่ได้พาผู้เสียหายที่ ๑ ไปตลาดคลองถมเชียงใหม่ แต่กลับร่วมกันพาผู้เสียหายที่ ๑ เข้าพักในห้องพักของโรงแรมที่เกิดเหตุ โดยพักอยู่ห้องเดียวกันและนอนเตียงเดียวกัน ต่อมาขณะผู้เสียหายที่ ๑ กลับแล้วตื่นขึ้นมาปรากฏว่าจำเลยที่ ๒ ไม่อยู่ในห้องพักดังกล่าว จำเลยที่ ๑ จึงลงมือกระทำอนาจารแก่ผู้เสียหายที่ ๑ แต่ผู้เสียหายที่ ๑ หลบหนีเข้าไปในห้องน้ำ จนกระทั่งจำเลยที่ ๒ ไปเรียกผู้เสียหายที่ ๑ จึงยอมออกมา ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการกระทำของจำเลยที่ ๒ ดังกล่าวบ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าจำเลยที่ ๒ คบคิดกันกับจำเลยที่ ๑ มาก่อน โดยจำเลยที่ ๒ มีเจตนาร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ มาโดยตลอด แม้จำเลยที่ ๒ จะไม่อยู่ในห้องพักดังกล่าวในขณะที่เกิดเหตุก็ตาม ก็เป็นการเปิดโอกาสให้จำเลยที่ ๑ กระทำอนาจารแก่ผู้เสียหายที่ ๑ จึงเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำระหว่างจำเลยทั้งสอง การกระทำของจำเลยที่ ๒ จึงเป็นต่อการร่วมกระทำความผิดฐานดังกล่าวแล้ว หากใช้เป็นเพียงผู้สนับสนุนไม่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิจารณามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ ๒ ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง เมื่อปรากฏว่าในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น ผู้เสียหายที่ ๒ กับจำเลยทั้งสองเจรจาตกลงเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทน โดยจำเลยทั้งสองตกลงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายที่ ๒ เป็นเงิน ๒๕,๐๐๐ บาท และผู้เสียหายที่ ๒ แถลงว่า หากจำเลยทั้งสองชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามที่ตกลงกันก็ไม่ติดใจดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองทั้งทางแพ่งและทางอาญาต่อไป และจำเลยทั้งสองได้ปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าวแล้ว ถือเป็นกรณีที่ผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเป็นบิดาของผู้เสียหายที่ ๑ ได้ยอมความแทนผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้เยาว์แล้ว อันเป็นการยอมความกันตามกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓ (๕) และมาตรา ๕ (๑) เมื่อความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นให้ปราศจากเสรีภาพในร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ วรรคแรก เป็นความผิดอันยอมความได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๑ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องในความผิดฐานดังกล่าวจึงระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๒) ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕ และเนื่องจากเป็นเหตุลักษณะคดี ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีได้ฎีกาด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๓ ประกอบมาตรา ๒๒๕ พิจารณาแก้เป็นว่า ให้จำหน่ายคดีของโจทก์สำหรับจำเลยทั้งสองในความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นให้ปราศจากเสรีภาพในร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๘๓ เสียจากสารบบความ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๕

องค์คณะ

ธนาพนธ์ ขวรุ่ง · สันทัต สุจริต · ชูเกียรติ ดิลกแพทย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1288/2564>